

שְׁלַח לַחֲמַד

פְּרֻשֵׁת אֲזַרֵי מוֹת | תשפ"ד

בצדקה תכונה

גליון 320

סיפור לשבת

וַיִּתֵּן אֱהָרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׂעִירִים גֹּזְרֹת אֲזֹדֶה וְגֹזְרֵל אֲזֹדֶה
לְעִזָּאֵל (טו, טז) ח

רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל באר את ענין שעירי יום הכפורים, זה לה' וזה לעזאזל באופן הבא: שעיר עזים אינו מסוגל, כידוע, לחשוב. אולם, הבה ננסה לצייר את מחשבותיו של השעיר לעזאזל, אלו היה חושב: "ראו נא את הקורה עמי ועם חברי! שינינו נולדנו באותו הכפר, ביחד גדלנו, וזה לצד זה יצאנו למרעה, אולם הוא אדוק ונבחר להיות לה', ואני נבחרתי לעזאזל.

"מה יצא לחברי מכך שנבחר לה'? הוא נשחט במהירות וכל האפשרויות נחסמו עבורו. ואני, לעומתו, עודני חי! ולא רק זאת, הביטו וראו: אותו אדם שעומד שם כבר מאתמול, ממתין במיוחד עבורי מיום האתמול, על מנת להוציא אותי לטיול מעניין... וגם גשר מיוחד בנו עבורי... עיני זוכות לראות עולם ומלואו, ואיני מסוגר לי בתוך ד' אמות כחברי האדוק". תוך כדי הטיול עוצר השליח בעשרה מקומות ושליחים קבלו את פני האיש המשלח, והשעיר התענג על הכבוד הגדול שהוא זכה לו: כדי לפגוש בו על אם הדרך, לא התפללו אותם עשרה יהודים במנין ביום זה! "כל הטרחה המרובה הזו", המשיך לחשוב, "נועדה כדי שארגיש טוב... כמה חשוב אני בעיניהם ובעיני... כמה חבל שחברי האדוק לא זכה לכך..."

וכאשר מגיע השעיר לצלע ההר, נגלית למול עיניו התהום הפעורה והוא חושב לעצמו, "אח... איזה נוף עוצר נשימה", ומפליט: "חבל שלא הצטיידתי במצלמה... חבל שחברי נפטר כבר ואינו יכול להביא את מה שהפסיד... ובזאת עדיין לא מסתיימות הנאותיו הגדולות לשון של זהירות נקשרת לקרניו והשעיר מאושר על הכתר המהודר שניתן בראשו... ואינו יודע שכל הפעלות הללו מובילות אותו אל העזאזל, ובעוד רגע קט, כאשר ידחף אותו השליח אחורנית אל התהום הנוראה ישברו בזו אחר זו כל עצמותיו... הוא יגיע אל השדים שבמדבר, לחלקו של הס'מ, ואלו חברו זכה להיות קרבן חטאת, דמו נשפך לפני ה' בקדש הקדשים!

תאור ציורי זה הוא בבואה למתרחש בעולמנו: מביט אדם אל חברו האדוק ואומר: ראו נא, שינינו גדלנו יחד ואנחנו שווים במראה ובקומה. הוא דווקא בחר כשרוני... כמה חבל עליו! מסכן שכזה... הלך לשיבה... מה יצא לו מכך? ...! ואני מאושר עד לב השמים! רכשתי השכלה וידע רב, אני משתכר בכל חדש משכורת עתק! כל מחמדי העולם פרושים לפני, הנוף שאני נחשף לו משכר ממש... טוב לי כל כך! ...! אך הוא אינו יודע כי הדרך שהוא צועד בה מובילה אותו לרסוק עצמות, הוא הפוסע לעזאזל, ואלו חברו עולה ומתעלה לפסגות קדשה וטהר.

כִּי נִפְשֵׁי הַבְּשִׂיִר בְּרָדָם הוּא כִּי הָרָדָם הוּא בְּנִפְשֵׁי (יז, יח)

רבי יוסף שלמה כהנמן, הרב מפוניבז', בהיותו באחד מביקוריו באמריקה, חלה ואושפז בבית חולים. במהלך הטיפול בו, נצרך לעירוי דם, אבל הוא סירב לקבל את העירוי, באמרו שגופו לא סובל דם אחר, בודאי לא דם של גויים. הבטיח לו הפרופסור, כי יערה לו דם של יהודים, ואז הסכים לפעולה. אלא שהפרופסור לא עמד בדיבורו, והלך ולקח מנות דם מ"בנק הדם" של בית החולים. והנה, למרבה הפלא, גופו של הרב לא היה מסוגל לסבול זאת ופלט את הדם שהוערה לו. משראה זאת הפרופסור, הלך והשיג מנות דם של יהודים, ובפעם הזאת הדם נקלט בגופו ולא נפלט יותר. את המעשה הזה סיפר הפרופסור בעצמו, אשר לא היה יכול לפרשו אחרת אלא כנס ומופת.

{ שאל אביך ויגדך }

הפלא ופלא

אוצר בלום של פלאי פלאות מגזני קדם
אות א' אריה

התקופה שבה האריה הוא מסוכן ביותר – היא תקופת השלג. כן כתב רש"י (דברי הימים א, יא, כב): "כל השנה כולה אין הארי מסוכן יותר מיום השלג; כשבא אדם נגדו זורק את השלג ברגליו בין עיני האדם עד שלא יכול לראות והורגו. אני שמעתי כך על זאת".

כל כוחו של האריה נמצא בעיניו. כיסית את עיניו – נטלת את כוחו. כן מובא ב"מדרש תלפיות" (ראה גם זוהר חדש קו, ג). מסיבה זו – הוא כותב – עיניו של האריה פקוחות גם כשהוא ישן, כי שם מצויה כל גבורתו.

האריה מבין את כל שבעים השפות. כן כתב רבי יהודה החסיד (בספרו "אמרות טהורות חיצוניות ופנימיות"): "הנה האריה מבין שבעים לשונות, וההולך ומתחנן לפניו – יבין לו, ורומז לו לרצונו". כלומר, כל מי שהולך ומתחנן לפני האריה, דברי תחנוניו יובנו לאריה, והאריה ירמוז לו שהאזין ונתרצה לו. אדם שנתקל באריה, אם ירא אלוקים הוא, אל לו לחשוש מפניו, כי האריה לא יעשה לו מאומה; ואין זה נס, אלא כן הוא דרך הטבע. ב"חובת הלבבות" (אהבת ה', פרק ו) מסופר על אדם ששאל את "אחד היראים שישן באחד המדרות: האינך ירא מן האריה – שאתה ישן במקום הזה? אמר לו: אני בוש מן האלוקים שיראני ירא וזלתי". והקשה ה"שדי חמד": הלא אין סומכין על הנס? ותיירץ בעל "תולדות הארץ", כי מכיון שאותו חסיד היה ירא אלוקים, שוב על פי חוקי הטבע האריה לא יגע בו לרעה, ומדוע לחשוש מפניו.

כל החיות בזמן שהן רעבות – הן משמיעות את קולן, פרט לאריה שלמרות רעבונו הוא נשאר שקט. רק לאחר שהאריה אכל ושבע הוא משמיע את קולו.

מסיבה זו – מבאר הגר"ח קנייבסקי – נח שכח לתת לאריה את מזונו. כיצד קרה הדבר – שואל הגר"ח – שדווקא את האריה, מלך החיות, הוא שכת, ולא אף חיה אחרת? אלא משום שהאריה, שלא כשאר החיות, אינו משמיע את קולו כשהוא רעב. כל האריות הנמצאים על פני תבל צבעם זהה, להבדיל משאר בעלי חיים שצבעם משתנה לפי אקלים הארץ בו הם נמצאים. הסיבה לכך כתובה בספר "שער השמים" (חתן הרמב"ן): כל החיות עלולות להטרף, ולכן צבעם משתנה לשם הסוואה, מה שאין כן האריה אין לו צורך בהסוואה, לפי שהוא גיבור וחזק.

ר"ת	יצאה	כניסה	יחידות
20:39	20:01	18:45	ירושלים
20:37	20:04	19:02	תל אביב
20:40	20:04	18:56	חיפה
20:38	20:02	19:02	באר שבע

בן איש חי

ספר 'פסקי בן איש חי' | הלכות שבת

סימן שכ

מלאכת דש | סחיטת בגדים, שערות, חליבה

אם נשפך משקין שאין מלבנים על המפה שעל השלחן, הנה הט"ז ז"ל אוסר לשאוב המשקין ההם תוך כף אחד ולשפוך לחוץ, דאף על גב דמשליך לאיבור, מכל מקום בשעה שהוא שואב תוך הכף עושה איסור, והוי תולדה דמפרק, ולא יועיל מה ששופך לאיבור. אך הרב אליה רבא ז"ל חולק על הט"ז בזה, ומתיר לשאוב משקין אלו שאינם מלבנים בכף ואפילו בכח, כיון שדעתו להשליכם לאיבור. ובסה"ק מקצציאל העליתי כאליה רבא ז"ל. אבל במשקין המלבנים, אסור לשאוב ואסור לגרור אפילו בסכין, משום דגורר ודוחה המשקין למקום יבש, ואסור משום מכבס. ועוד משום איסור סחיטה, ואפילו אם אינו סוחט בכח, גוזרין שמא יסחוט בכח שיש בזה איסור תורה.

השיער אין בסחיטתו איסור מן התורה, מפני שהשיער קשה ואינו בולא מים בתוכו. אך סחיטת שיער אסורה מדברי סופרים. והטובל בשבת בין איש בין אשה לא יסחוט השערות שלהם, אלא יביאו מטפחת גדולה המיוחדת לניגוב, ויתנגבו בה ויקנחו בה פניהם וראשם. ואף על גב דעל ידי הקנחה נסחט השיער, הוי סחיטה כלאחר יד, וכיון דסחיטת שיער דרבנן היתירו ככהאי גוונא דאי אפשר, משום דהוי כלאחר יד והמים הנסחטין הולכין לאיבוד. ועם כל זה לא יקנח בכח, אלא בנחת לאט לאט

עד שיבלעו המים שבשיער במטפחת. ויש חסידים שאין מקנחים שערות הזקן, אלא מנפצים אותו בידם ויניחו שתתנגב הלחלוחית מאליה. וכאשר שותה האדם מים או שאר משקין, נכון להזהר לבלתי יסחוט שיער השפה בידו אלא יקנח במטפחת.

אשה שמצטערת מרוב חלב שבדדיה, מותר לקלח בקרקע, דכיון שהולך לאיבוד אינו דומה לדש. אבל בכלי אסור.

מלאכת צובע

אין צביעה באוכלין, ולכן מותר לטבל פיתו במשקה הצבוע, אף על גב דהפת נצבע. וכן מותר ליתן באוכל דבר שצובע, אם אין כונתו לצבוע. אבל אם כונתו לצבוע אסור גם באוכלין, מאחר דכונתו לצבוע.

אף על גב דארמנו כל שאין כונתו לצבוע אין איסור צביעה באוכלין, מכל מקום במים ושאר משקין צריך להזהר אף על פי שאין כונתו לצבוע, משום דדמי לעושה עין הצבע דאסור מן התורה לדעת הרמב"ם ז"ל,

וכאשר כתבתי בזה בסה"ק רב פעלים בס"ד. ולכן מה שנהגים פה עירנו שמביאים על השלחן במסיבה גדולה, שני כלים של זכוכית גדולים, וממלאים אותם מים צבועים, כגון של קרמ"ז [אדום], ליופי נוני שיהיו נראים כאלו הם מלאים שכר אדום, שלא יעשה צבע המים האלו בשבת.

ישמחו במלכותך

פרק ב' | וישמחו בך ישראל

סוד פתחה הגדול של השמחה בשבת המלכה

מה היה החטא שייצאו ללקט מן בשבת

ועל פי זה באר הרה"ק רבי אברהם מאריטש בספרו הפת עין זיע"א (דרוש לפרשת זכור) מדוע פאָשר יצאו אנשים ללקט את המן בשבת, כמו שפאָמר (שמות טז כז): "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הַעֵם לְלַקֵּט וְלֹא מֵצְאוּ וְלִכְאוֹרָה מְדוּעַ הֵם לֹא הִתְחַיְבוּ סְקִילָה עַל עֲוֹן חֲלוּל שַׁבָּת, כְּמוֹ הַמְקוֹשֵׁשׁ עֲצִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁהִתְחַיְבוּ סְקִילָה עַל כֵּן?

אֵלָּא הַבְּאוּר לְכֹהֵן הוּא, שֶׁבְּאַמַּת הֵם כָּלֵל לֹא לְקֹטוּ מִן שַׁבָּת, כִּי בַשַּׁבָּת לֹא יֵרֵד מִן כָּלֵל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה שֶׁהֵם לֹא מֵצְאוּ שֵׁם מֶן, אֵלָּא כֹּל חֲטָאִים הָיָה עַל כֵּן שֶׁהֵם הִלְכוּ לְלַקֵּט מִן שַׁבָּת, וּבְכֵן הֵרָאוּ שֶׁהֵם דוֹאֲגִים בַּשַּׁבָּת לְפָרְנִסְתָּם בַּיּוֹם רִאשׁוֹן, מִפְּנֵי שֶׁבִּשְׁבִיל הַשַּׁבָּת עֲצָמָה כָּבֵד הָיָה לָהֶם מִסְפִּיק מֶן, כִּי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי יֵרֵד לַחֵם כְּפוּל, וְהַדְּאָגָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הֵם דֹּאֲגִים בַּשַּׁבָּת לְפָרְנִסְתָּם בַּיּוֹם רִאשׁוֹן, זֶה נִחְשָׁב לָהֶם חֲטָא חֲלוּל שַׁבָּת, כִּי בַשַּׁבָּת חֵיב הָאָדָם לַחֲשֹׁב כְּאִלּוּ כִּל מְלֹאכְתוֹ עֲשׂוּיָהּ, כְּמוֹ שֶׁפָּתְחוּ חז"ל (מכילתא יתרו).

כל פתחו של עמלק מהדאגות ביום השבת

ולכן פתחו חז"ל (שבת קיח) שפירשה זו של לקיטת המן בשבת נכתבה בתורה סמוך לפרשת עמלק, בקדי לרמזו שבפיון שלא שמרו ישראל את השבת בשלמות בא עמלק ונלחם בהם, וכל חטאם של ישראל היה בכך שהיו בהם אנשים אשר לא חשבו בשבת כאלו כל מלאכתם עשויה, אלא דאגו בשבת לפרנסתם ביום ראשון פאָשר הלכו ללקט מן בשבת, ולכן בא עמלק ונלחם בהם.

והטעם שרק ע"י חטא זה בלבד גבר פתחו של עמלק ובה להלחם בישראל, מפני שע"י שדאגו ישראל בשבת ולא שמחו בשלמות בשבת המלכה, הם לא זכו לאורה הגדול של השבת, אשר הוא שורה על ישראל רק פאָשר הם מתענגים ושמחים ביום השבת. אצל אם הם היו נזהרים בשבת מפל מיני מחשבות של דאגה על פרנסתם והיו שמחים בשבת בשלמות ומתענגים בה פראוי, הם היו זוכים לאורה הגדול של השבת אשר על ידו היו מתבטלים כל הקלפות והסטרוא אחרא, וע"י כך היה מתבטל ממילא כל פתחו של עמלק והוא לא היה יכול לבוא ולהלחם בהם.

ספר חסידים

סימן ר"ג

ומי שהמיר הדת וחזר להיות יהודי וקבל עליו לעשות תשובה כאשר יורוהו החכמים הרי משעה שקיבל יכולים לשתות עמו יין ולהתפלל עמו אם הוא משלים את המניין יתפללו עמו ובלבד שיעשה כשאר היהודים שהרי ברגלים נאמנים עמי הארץ על טהרת הקדש:

סימן ר"ד

אם ראית יהודי שהמיר מפני זכות ולא מפני פלענות דע כי הוא או אבותיו עסקו בהשבעות ובמעשה שדים וניתן רשות להטעותו ונפרעים מן האב שגרם:

סימן ר"ה

מי שעוסק בהשבעות של מלאכים או של שדים או בלחישות כשפים לא יהיה סופר טוב ויראה רעות בגופו או בבניו כל ימיו. ולכן יתרחק אדם מעשות כל אלה וגם ימנע משאלת חלום שידע איזה אשה יקח ובאיזה דבר יצליח לעולם או לא. ולא בבוקיי"צא שקורין בלשון אשכנזי ביגרו"י"י כי כשמשיבעים הביגרו"י"י אסור וזה שנאמר (דברים יח ג) תמים תהיה עם ה' אלהיך ולא בשום דבר כי לבסוף לא תהא לו תקנה. כמה עשו וכמה שאלו ומהם נדלדלו או המירו הדת או נפלו בחולי רע או זרעם ולא יעסוק שאחרים יעשו לו. ואין טוב לאדם אלא יתפלל להקב"ה ואם יצא בדרך לא יאמר השבעות מלאכים לשומרו בדרך אלא יתפלל לפני הקב"ה בכל צרכיו כי רחום וחנון הוא ונחם על הרעה וכמה נביאים נהרגו ולא השביעו בשם הקודש אלא בתפלה עמדו אמרו אם לא ישמע תפלותנו נדע שאין אנו ראויים להנצל ולא היו עושים אלא בתפלה:

סימן ר"ז

אם תראה שמתנבא אדם על משיח דע כי היו עוסקים במעשה כשפים או במעשה שדים או במעשה שם המפורש ובשביל שהם מטריחים את המלאכים אומרים לו על משיח כדי שיתגלה לעולם על שהטריחו את המלאכים ולבסוף יהיה לבושת ולחרפה לכל העולם על שהטריחו המלאכים או השדים באים ולומדים לו חשבונות וסודות לבושתו ולבושת המאמינים בדבריו:

"וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֵהָל מוֹעֵד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד צֵאתוֹ, וּכְפָר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וּבְעֵד פֶּלֶקֶל יִשְׂרָאֵל". (ויקרא טו, יז).

(התשע"ט) הפסוק מצוה, שבשעה שהכהן הגדול נכנס ביום הכפורים לקדש הקדשים כדי לכפר, אסור שיהיה נמצא אדם בכל אהל מועד, דהיינו בכל ההיכל. ונ"ל בס"ד לבאר הפסוק בדרך רמז, שהאדם צריך להזהר שלימוד התורה שלו יהיה תורה לשמה, דהיינו שתהיה כוונתו רק לשם שמים, לקיים מצות הבורא ולעשות נחת רוח לפניו, ושידע כיצד לקיים המצוות כיצד לנהוג. ויזהר שלא תהיה תורתו שלא לשמה, דהיינו כדי לקבל כבוד מבני אדם, או כדי לקבל ממון מבני אדם, או כדי לקנטר ולהתוכח ולנגח בתורתו את אחרים, וכל שכן שלא תהיה כוונתו ללמוד התורה כדי להדיח בני אדם ולהסיתם נגד התורה ח"ו. וכאשר התורה שלו תהיה תורה לשמה, אז יהיה בה כח לכפר עוונותיו, ולהגן על עם ישראל כולו, וכמו שהארכתי בספרי "אמרי אש" בפרק ה', שלימוד התורה בכוחו לכפר עוונות [וכנ"ל בפסוקים ט-י].

והנה רמז הכתוב, שכאשר האדם נכנס לקדש הקדשים, לארון הברית, הרמוז לתורה כידוע, דהיינו כאשר האדם עוסק בתורה, יזהר שלא תהיה מחשבתו לקבל כבוד או ממון מאדם או לנצח איזה אדם, אלא כוונתו תהיה רק לשם ה'.

וזהו "וכל אדם לא יהיה באהל מועד" לא יכניס לקדושה, לאהל מועד, מחשבה על איזה אדם כנ"ל ("וכל אדם לא יהיה" נוטריקון "ודעתו כבוד לקבל, או דעתו ממון לקבל, או יהיה הרצון ינצח השני"), "בבואו לכפר בקדש" – כשהוא נכנס ללמוד התורה, "עד צאתו" – עד שמסיים למודו.

ואז כשנזהר בזה "וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל" – שלימוד התורה שלו יעלה לרצון ויזכה לכפר על עצמו ובני ביתו ועל כל ישראל.

{ 'תורת מאיר' | הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א }

נצור לשונך

חובת השמירה – פרק ו [המושך]

ועל כן צריך האדם להתחזק שלא להסיח דעתו מן השמירה, וזהו שכתוב: "שֹׁמֵר פִּתְחֵי פִּי" (מיכה ז, ה), ויהיה נכון לבו בטוח שבודאי הקדוש ברוך הוא יעזור לו שלא ייפול ביד היצר. וכמאמרם: "הבא לטהר מסייעין אותו". ופירושו, מי שמתחיל לטהר עצמו, מסייעין אותו מלמעלה הרבה שיוכל לגמור טהרתו בשלמות. וכמאמרם ביומא על הפסוק: "וְהִתְקַדְּשָׁתָם וְהִיָּתְּתָם קְדָשִׁים" (ויקרא י"א, מ"ד): "אדם מקדש עצמו מעט, מקדשין אותו הרבה". ועוד אמרו חז"ל, שאמר הקדוש ברוך הוא: "פתחו לי פתח כמחט סידקית, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם".

איתא בספר הקנה, שנשאל: כל ישראל יהיו מצורעים! שהרי בעוון לשון הרע גלו ישראל. ועונש הלשון הרע הוא צרעת! אמר להם: "אין, שקולה העניות כצרעת והרי הוא עני הנמסר ביד אדם". עכ"ל. ובאמת הוא פשטיה דקרא: "מִי הָאִישׁ הַתְּקַן חַיִּים (בעולם הבא) אֶהְיֶה לְרֵאוֹת טוֹב (בעולם הזה), נָצַר לְשׁוֹנְךָ מִרַע וְגוֹ" (תהלים ל"ד, י"ג-י"ד). וסגולה זו היא טובה מכל הסגולות שמחפשים אנשים להצלחה. וכעין זה איתא בתנא דבי אליהו חלק ב', שכמה פעמים מעשיהם של בני אדם גורמים לירידתם.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמותת "בצדקה תכונני" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף העמותה פועלת ללא מטרות רווח כלל!

חלוקת סלי מזון שבועיים
מתן ומענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
חלוקת סלי לידה ליוולדת ולתינוק
ועוד פעילויות תמיכה בחגים ומועדים

גם אתם יכולים לתמוך בעלון העמותה ולזכות בהקדשה!

- הקדשה לשנה שלמה בעלון
- הקדשה למשך חודש
- הקדשה חד פעמית בעלון
- זכות בזיכוי הרבים

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
alon@gamah.org - מייל לכל מטרה
אתר הגמ"ח WWW.GAMAH.ORG
054-6091685 | 054-4785404

לתרומות
בנק לאומי (10) | סניף 858 | מספר חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965
ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" וזריים ובאשראי בטלפון ובאתר

לתרומה סרוק את הברקוד

בצדקה תכונני
נדיח סיוע מן אסעי דרכוקים

פחדו של הכהן גדול

ובקודש הקדשים שיתפלל על זה שלא תתקבל אז מכאן אנחנו רואים דבר מדהים, שהכהן תפילתם של עובדי דרכים.

ובמובן הזה הערתו של הסבא בענין תפילתם של עובדי דרכים שהם מכוונים להנאתם, אפילו קרח ועדתו, כשמששה התפלל אל תפן אל מנחתם, הם אנשים בינוניים, הוא פוחד מהרוצחים תפילה כזאת אפילו של קרח ועדתו עשתה רושם בשוגג כי הם יכולים בתפילתם לגרום שהוא למעלה. הם חולקים על משה רבינו, הם כופרים, והם ימות יותר מוקדם, אז צריך לתת להם מאכל מתפללים שתתקבל המנחה שלהם כדי להכחיש את ומשקה בשביל שירגעו, ורואים מפה שאפילו משה רבינו, ומשה רבינו מתפלל ואומר, רבנו של עם מנה פלאפל אפשר להשאיר את הבן אדם עולם, אל תפן אל מנחתם כי התפילה שלהם עושה עוד כמה שנים בעיר מקלט ולנצל את ההכרת רושם למעלה, וכדי לבטלה זקוקים לתפילת משה הטוב שי שלו בשביל שהוא לא יתפלל על איש האלהים, תפילה שהיתה חותכת כחרב את גבהי הכהן כי חייו תלויים בחייו. אז זה מדהים מה השחק, וזה עכשיו מובן שאפילו בתפילה של הדיוט כוחה של תפילה ואפילו תפילת קרח ועדתו וגם יש התנוצצות וזיקוקין דקדושה עד שצריכים שחלקו על משה רבינו.

לתפילת אדיר ונורא שיבטלנו. ומעין זה היה הפחד אז עכשיו מכאן נבין מה תפילתו של מי שהוא של הכהן הגדול, שהיה חרד מתפילת הרוצחים ירא שמים, והתפילה היא אמיתית וכנה, ומהי בשוגג, שהיו כלואים בערי המקלט עד מות הכהן התפילה של צדיק ומה התפילה של מי שמזכה הגדול, ז"א רוצחים בשוגג אנשים שלא נזהרים בחיי את הרבים, לא מי שמונע מהרבים שירד גשם, אדם, ולא מקפידים לבדוק האם יכול להיות חלילה מי שדואג שירד גשם, מי שדואג שיהיה שפע, על ידם איזה אסון, כל כך מזלזלים, אנשים כאלה אז אם תפילה כזאת עולה והיא מסכנת כולם, מאיימים בתפילותיהם על חייו של הכהן הגדול, כי של עובר דרכים, כמה מצילה תפילתם של הם תלויים להיות כלואים בערי המקלט עד מותו של מזכי הרבים.

הכהן הגדול, אם הוא ימות מוקדם הם ישתחררו, ומכאן ישתדל כל אחד, גם בתפילה, גם יאם הוא יחיה חמישים שנה הוא יהיה בפנים בכוונה וגם בשביל כלל ישראל, לכן אנחנו מתפללים גם בלשון רבים, למה? לכלול את חמישים שנה.

ומעין זה היה הפחד של הכהן הגדול שהוא היה חרד עצמו בתוך כלל ישראל, ברגע שאדם כולל מתפילתם של הרוצחים בשוגג, שהיו כלואים בערי את עצמו בתוך כלל ישראל בשם כל ישראל, המקלט עד מות הכהן הגדול. ומהיא טעמא היו אז התפילות שלו נענות יותר ויש לו שמירה אמותיהם מספקים להם מים ומזון, כדי יותר והצלחה יותר.

שתפילותיהם לא תפעלנה לרעתו. יבאבאי, כמה כסף אמא של הכהן הגדול היתה צריכה לבזבז, מה זה, כמה היו רוצחים בשוגג? נגיד היו אלף, אז היא צריכה להביא אספקה לאלף, צריכה לעשות מגביות כל היום בשביל להביא להם לאכול, בשביל שלא יתפללו על הבן שלה שהוא ימות. עד כדי כך גדול הוא כוח התפילה העזה והתמירה הנובעת אפילו מליבו של עז נפש ורע מעללים בצר לו, ז"א אם התפילה היא עזה והיא נובעת אפילו מליבו של עז נפש ורע מעללים, בצר לו, אז מזה אנחנו צריכים ללמוד לקשר את כל הווייתנו בכח התפילה, רואים מה כוחה של תפילה, לדעת לכוון את התפילה הפרטית שלנו בזמנה ובמקומה ובהתאם לנסיבות שאנו נמצאים, כי אל שומע תפילת כל פה, תפילת כל פה.

ע"י האדם המקודש ביותר שלא תתקבל תפילתם? אלא שמע מינה, שגם תפילת אנשים בינוניים המצומצמים לחשוב רק לתועלתם, חשובה ועושה את רישומה לפני הקב"ה. רואים מפה שתפילה של איש בינוני שהוא חושב רק על עצמו חשובה ועושה רושם לפני הקב"ה. והיא עלולה לפעמים לפעול ולהשפיע אפילו שהיא נגד טובת הרבים, וצריכים תפילה מקודשת ומרוממת ביותר, שתדיח ותכריע את תפילת אלו היחידים הבינוניים כדי שלא תעשה רושם למעלה. לא יאומן כי יסופר. זה מראה מה כוחה של תפילה אפילו באיש בינוני, אפילו באדם שלא חושב על טובת הכלל רק על עצמו ומונע ברכה מכולם, שצריך את הכהן הגדול ביום הקדוש ביום הכיפורים

מתוך הרצאתו של כבוד הרב

אמנון יצחק שליט"א

בבית מדרש קהילות פז, בני ברק בתאריך 17.04.2013

לשמיעת שיעורים והרצאות חייגו (גם מטלפון כשר)

02-3724787

להצלחת כל עם ישראל שיפלו אויבינו ויחזרו כולם לשלום לביתם מהרה

לזיווג הגון מהרה יעקב בן אסיה אסתר אוריאל בן תקוה אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת קידנו ברק בן זייתה, יעקב בן עזיזה אמנון בן בלחה

לעילוי נשמת זייתה בת סהלה היוט בת סמו חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג יקובץ מוקט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת ציון בן יהודה אבנר בן יהודה אפרים בן שושנה

לזרע של קיימא טופז בת אילנה להצלחת מוסדות לדעת הכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה מינה בת סימה דייזי בת חביבה תמר בת שלמה יוסף בן חנה

לעילוי נשמת יוסף בן דונטה יוסף בן שושנה ימיני

שותפים בזיכוי הרבים

עלון תורני בתפוצה רחבה

העלון מופץ מדי שבוע לכל חלקי הארץ גם דיגיטלית באתרים מוכרים בעלי עשרות אלפי עוקבים כגון "דרשו", "בעולמם של חרדים" ועוד וכן ברשימות תפוצה גדולות

להצלחת כל עם ישראל שיפלו אויבינו ויחזרו כולם לשלום לביתם מהרה

זכות בזיכוי הרבים

הקדשה חד פעמית

הקדשה למשך חודש

הקדשה לשנה שלמה בעלון

הזדרזו לזכות בהקדשה משלכם לרפואת\עילוי נשמת\הצלחה\זיווג וכו'

לפרטים חייגו\שלחו הודעה: 054-4785404 / 054-6091685

לקבלת העלון בחינם למייל\לנייד כל שבוע- להצטרפות לרשימת התפוצה ניתן לשלוח הודעה למספר הטלפון או למייל alon@gamah.org

סרקו לדף מאובטח לבחירת מסלול

בצדקה תכונני גמ"ח סלי מון וסיוע לנוקדים